

Dit Historien Kunde Pekat

En novell av Andreas Ingo

1

Det var inte som han själv hade tänkt sig det. Inte heller var det som hans tidigare vänner hade sagt, som hans föräldrar sagt och/eller slumpmässiga människor han ibland träffat på stan hade sagt. Han levde i böckernas värld, i studier av den mänskliga historien. Då han på kvällen lät ett ljus stå tänt, en dunkel lampa med oxskinn skina genom ett rött färgat glas. Då han sänkte sig ner mot golvet för att plocka upp ett glas halvfyllt med mellanöl.

Han hette Hans Malmstedt och var fyrtiofem år gammal. När han vandrade förbi de närliggande hyreshusen började han rysa då han såg vattenspegeln krusa sig över det bebyggda området där han själv bodde. Genom beslut från högre ort hade det bestämts att den breda Lillån som rann förbi området där Hans bodde skulle däckas upp kortvarigt. Detta på grund av bygget av en ny väg som skulle anläggas rakt över den å som beskrivits. Men nu hade bygget av bron dragit ut på tiden och fördämningen som gjorts hade fått ån att stiga över sina tidigare breddar.

Vattnet från ån hade flutit in i bostadsområdet där Hans bodde med en höjd ovan mark på fyrtiofem centimeter.

Raderna av hyreshus reflekterades i vattenspegeln där Hans gick med gummistövlar. Hans överkropp var beklädd med en svart kavaj varunder det syntes en mörkgrön tröja. Byxorna var grå och ovanför klädningen stack ett långsmalt ansikte upp, en och nittio var Hans till längden och hans hår var vitt och krulligt. Mötet med vattenspegeln som återigen krusades och sporadiskt var mål för diverse måsdyk fick Hans att undra vad lag och rätt betydde i tiden - inte helt till skillnad från maktens feltramp som Hans läst om i historieböckerna.

Hans gick till krogen.

* * *

Det beställdes in en starköl som Hans drack utan att protestera. Han tog fram en dagstidning som han stuckit under ärmen. Där fanns rubrikerna: "Lillåns framfart över bostadsområdet Örnskär." Det ryktades om att vissa människor hade blivit sjuka av bakterier som frodades i det översvämmade vattnet. Och nog luktade det illa och skulle troligtvis färga de gator som alla så väl kände till i mörka kulörer när vattnet väl hade försvunnit.

Det hade det inte nu.

Hans gick fram till bardisken där det satt en trettioårig kvinna och han utbytte några ord med krögaren om vad som egentligen var sanningen om Lillån. Skulle de ansvariga för brobygget göra klart vägen närmaste veckorna eller skulle problemet med översvämningen förvärras?

“Det är inte säkert att något händer.” Fick den trettioåriga kvinnan intill fram klädd i en vit stickad tröja. Hon hade en halmhatt varunder det syntes en frisyr med uppsatt hår och några rödfärgade slingor som hängde nerför kinderna.

“Vad tror du ska hända då?” Fick Hans fram.

“Som jag sade: Inte mycket. Jag tror att politikerna låter saken ha sin gilla gång.” Sade kvinnan vars namn var Linea Ask och var en lokal frisörskas med en intelligande hårsalong, “Det är väl upp till folket att lämna in en begäran.”

“Ja, kanske det.”

Hans beställde in en till starköl och satte sig ner vid sitt förra bord. Det syntes olika gitarrer på väggarna, några placher som föreställde moderna konstverk med en vag representation av öar i söderhavet. Det fanns en datorspelsmaskin, ett flipperspel och ett par åldringar satt och småpratade i ett hörn i närheten av en toalett. Hans var arbetslös. Han levde på samhällets pengar. Just på grund av sin oförmåga att jobba regelbundna tider. Det var något med honom när han utsattes för press. När han lämnade böckerna och hade regelbunden kontakt med andra människor. Vad det egentligen berodde på kunde han inte förstå. Han hade faktiskt gjort upprepade försök till att söka jobb. Att vara praktikant dessutom men alla försök hade misslyckats.

Så han ersatte *“ett egentligt liv”* med ett liv som fritänkare, musikentusiast och ivrig läsare av mänsklig historia - mest intresserad av Sveriges historia som han var.

2

Eftermiddagen tillbringades i närheten av vägbygget där Hans stående på fördämningen såg byggarbetsplatsen eka tom nedanför. En rännil av vatten rann faktiskt vid sidan av vägbygget. Där på botten av ett nu grusklätt underlag kunde röda overaller synas. En flakmoped med olika verktyg, någon pneumatisk borrh, ett vattenpass, någon borrhmaskin, en hammare.

“Var är manskaret nu?” undrade Hans för sig själv.

Dammen varvid Hans stod var viloplats för olika måsfåglar och änder. Man kunde se det gråbruna vattnet leta sig över åkanten upp mot bostadsområdet där Hans bodde. På högsta våningen i ett hyreshus som tur var. Och i den gråbruna vattenspegeln reflekterades en vit glob som i miniatyr liknade globen i Stockholm men detta var en mindre ort, en anonym svensk småstad vars namn Hans inte tänkte på.

Det var då idén om att göra något åt saken själv uppstod.

Kunde man bege sig till kommunkontoret och prata med de ansvariga för byggnadsnämnden? Ja, detta tycktes inte vara mer än rätt. Då det verkade som att de ansvariga för brobygget hade gett upp tillfälligtvis. Men samtidigt som han tänkte detta kom han att tänka på sin ljusskygghet, sin oförmåga att vara kontaktbar med folk när det verkligen gällde.

Jo, det gick relativt lätt på krogen och vid mer anonyma tillfällen - annat var det när allvaret kallade.

Hans tänkte så.

3

Han satt på bussen på väg mot stadens centrala delar. Olika skyltar längs vägen susade förbi. Och av någon anledning hade han kommit in i en trevlig känsla. En känsla av att vara på väg mot ett okänt mål.

Och hur farligt kunde det vara att lägga in ett klagomål hos byggnadsnämnden vad gällde bygget av den väg som krävde en uppdämning av Lillån?

Han gick genom ett kontorskomplex där han möttes av en receptionist på väg mot en kaffeautomat. Han frågade efter vägen till de ansvariga på byggnadsnämnden. Om han möjligtvis kunde beställa en tid till att träffa de ansvariga senare.

“Det går inte.” sade receptionisten. “Rhenlund är på semester. Många ärenden ligger numera på agendan. Det handlar om andra städer än denna också i ett kommunalt samarbete. Jag råder dig att skicka in en egen ansökan via internet. Jag kan visa dig hur det går till.”

Medan detta hände kände Hans av svettningar i underarmarna och det var som att hans tunga hindrade honom att tala rent när han mötte receptionistens kommentarer på ett redligt sätt. Åtminstone så bra som han kunde.

Han fick dock länken till en internetadress vilket följdes av en förmaning att söka hjälp annorstädes.

Inget mer sades.

* * *

Det blev böcker om mänsklig historia i Hans lägenhet efteråt. Om de segrar som vanns när Wienklassicismen spred sig som en löpeld över Europa. Med Haydn, Mozart och Beethoven på första parkett. Åtminstone vinklade historieskrivarna det så. Ja, vilka *andra* kompositörer fanns på den tiden? I Wien och på andra orter inte långt därifrån? Kanske hade det uppstått liknande utvecklingar på andra ställen i Europa vid den tiden?

Hans Malmstedt satte på en vinylskiva med Mozart och hans fyrtionde symfoni. Jo, nog lät det bra allt när de klassiska tonerna med ett svagt knastrande trädde fram ur högtalarna som kompletterade rummets egenhet på ett storslaget sätt.

Hans insåg att han måste tänka i större rymder. Mötet med receptionisten på byggnadsnämnden fick honom att inse att man måste sköta *“ärendet”* på ett mer delikat sätt. Men exakt hur det skulle gå till kunde han inte komma på.

Dagar senare träffade han frisörskan Linea Ask vid en vandring i det översvämmade bostadsområdet. Och hon bad honom följa med och titta på hennes frisørsallong.

“Nu har vattnet stigit tio centimeter sedan vi träffades sist.” sade Linea Ask, “Kom och titta så får du se.”

Hans blev stående med Linea vid porten till hennes frisörssalong. Olika tyger hade lagts som en fördämning vid ingången till frisørsallongen för att hindra vattnet från att komma in. Ändå hade en rännil av vatten runnit ut på golvet. Linea hämtade en trasa och torkade upp vattnet som letade sig in.

Hans tittade ner och råkade upptäcka någon form av vattenlevande insekt (En dykarbagge) som simmade i vattnet han stod i klädd i gummistövlar. En moped passerade förbi upp till halva framhjulet täckt med vatten som forsade runt mopedens mellanparti.

Det gick inte att hitta på något bra att säga. Hans tyckte nästan synd om Linea som katastrofalt fick möta verkligheten på detta ångestladdade sätt. Själv bodde han ju på översta våningen på ett hyreshus. Ibland stannade hyresvärden mitt i trappen där Hans gick och frågade honom om han hade det bra.

“Jodå.” sade Hans, “Snart ska väl kommunalpolitikerna vakna.”